

COLUMN

TRUI HANOULLE & GAEA SCHOETERS

Journaliste en schrijfster Gaea Schoeters reisde samen met grafisch vormgeefster en fotografe Trui Hanoulle in zeven maanden tijd door vijftien landen. Het leverde een verhaal op over Meisjes, Moslims en Motoren – en een fantastisch boek, dat u *moet* lezen.

Door Iran? Twee vrouwen? Op een motor? Is dat niet gevaarlijk?!" Het moet veruit de vaakst gehoorde

reactie geweest zijn, toen we onze reisplannen aankondigden bij familie en vrienden. Wel, eerlijk: het grootste reële risico is het verkeer. Als we ervan uitgaan dat vrouwen niet slechter en zelfs eerder voorzigtiger rijden dan mannen, dan is reizen als vrouw niet gevaarlijker dan als man. En al helemaal niet in islamitische landen, waar de strikte scheiding der geslachten maakt dat geen enkele man dichterbij twee meter in je buurt komt. De kans dat er daarginds iemand aan je kont zit, is kleiner dan in, ik zeg maar iets, Italië. Toch zeker zolang er sociale controle is.

Verder kom je met gezond verstand en een paar basisregels een heel eind. Als je wil wildkamperen, zoek dan een plek waar mensen je echt niet zien staan. Midden in de nacht gewekt worden door een nieuwsgierige herder is, zelfs als de man de beste bedoelingen heeft, behoorlijk schrikken. Wil je toch wat meer mensen in de buurt, dan is het net iets verstandiger te kiezen voor een gezin waar vrouwen in huis zijn, dan voor de tent van vier herders die al vijf maanden geen deerne meer gezien hebben. Maar zelfs dan kan je ervan uitgaan dat de meerderheid van de mensen goed is, en dat je eerder overbeschermd dan lastiggevallene zal worden. Bovendien geeft reizen op een motor je toch een beetje een apart statuut. Je wordt er, willen of niet, hermafrodit van. Buiten Europa geldt immers de regel: 'het rijdt op een motor dus het is een man.' Wat voor hilarische, verwarrende

en soms ronduit gênante situaties kan zorgen op het moment dat je je helm afzet. Neem nu dit: op weg naar Mashhad, de heiligste stad in Iran, wuifde een groepje mannen naast een rij geparkeerde motoren ons aan de kant. Beleefde motards als we zijn, stopten we om hallo te zeggen. En merkten toen dat ze allemaal een hoop vlaggetjes aan hun motor en een behoorlijke lange baard aan hun kin hadden hangen. Abrupt drong het tot ons door: we stonden tussen een groep strenggelovige Sjiitische pelgrims. Wat erger was: ze hadden niet door dat we vrouwen waren. Eén van hen legde vriendschappelijk zijn arm om onze schouders voor de foto, een andere schudde ons enthousiast de hand: "Welcome to my country!" Eh, ja, tof, maar in dat land is het wel bij wet verboden dat mannen en vrouwen die niet

getrouwd zijn elkaar aanraken. Nerveus keken we elkaar aan. Wegwezen, voor ze doorkrijgen dat we geen mannen zijn, was onze eerste reflex. Maar net dan boden de jongens ons thee aan, wat je niet kunt weigeren, maar helaas ook niet opdrinken met je helm op. Heel voorzichtig zette ik mijn helm af. Zodra mijn hoofddoek tevoorschijn kwam, viel er een stilte. De jongen die ons een hand had gegeven, veegde die geschrokken af aan zijn broekspijp. Even staarde de hele groep ons aan. Om vervolgens nog nieuwsgieriger om ons heen te komen staan. Dus wij, twee vrouwen, waren helemaal uit Europa hierheen komen rijden? Supercool!

Ja, als ego-boost kan zo'n reisje wel tellen. Voor je het beseft, geloof je dat je echt Wonderwoman bent. In Jemen ging het zo ver dat

er jongens op onze kamerdeur kwamen kloppen voor een handtekening. Ook de vrouwen vonden het fantastisch. Dat is het leukste aan met de motor door het Oosten reizen: je krijgt niet alleen toegang tot de mannengemeenschap, maar net zo goed tot 'de andere kant'. Je blijft immers een vrouw. En wanneer de vrouwen je binnenskamers uitnodigen, zie je wie hier echt de broek draagt. Ook letterlijk. Zodra de voordeur dichtvalt, vliegt de hijab aan de kant en komt de jeans bloot. Of het korte kleedje. Je krijgt meteen een heel ander beeld van die 'onderdrukte' Iraanse vrouwen. Kortom, de motor is de ideale reisgezel. Wereldfietsers, die zijn volgens de plaatselijke bevolking echt goed gek. En wie in een auto aankomt, is een rijdende bank. Maar een motard, dat blijft toch een avonturier (m/v). ■

“Zodra de voordeur dichtvalt, vliegt de hijab aan de kant en komt de jeans bloot. Of het korte kleedje. Je krijgt meteen een heel ander beeld van die ‘onderdrukte’ Iraanse vrouwen.”